

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 382/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť G., v. d., S., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. VI/2 Pz 355/08 a takto

rozhodol:

Sťažnosť G., v. d., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2008 doručená sťažnosť G., v. d., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pod sp. zn. VI/2 Pz 355/08. Sťažnosť bola osobne doručená do podateľne ústavného súdu.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 40 Cb 53/99-233 z 15. júna 2005 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť

žalobkyni 103 950 Sk s prísl., ale len do výšky čistého obchodného imania, ktoré na neho prešlo zo zaniknutej spoločnosti G., v. d. i., S. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo strany oprávnenej R. R. exekútorový úrad súdneho exekútora JUDr. H. vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Proti upovedomeniu podal sťažovateľ námietky 19. októbra 2006. Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Er 659/06-37 z 2. mája 2007 nebolo námietkam vyhovené. Keďže toto uznesenie vydal vyšší súdny úradník, bolo proti nemu prípustné odvolanie, hoci podľa poučenia uvedeného v uznesení odvolanie nemalo byť prípustné. Sťažovateľ podal proti uzneseniu 16. mája 2007 odvolanie doplnené následným podaním z 24. mája 2007. Odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy, teda tým, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Uznesením krajského súdu sp. zn. 17 CoE 57/2007 z 29. júna 2007 bolo odvolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd porušil ustanovenie čl. 142 ods. 2 ústavy. Preto podaním z 21. decembra 2007 požiadal o podanie mimoriadneho dovolania generálnu prokuratúru. Prípisom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 12/08-11 z 28. marca 2008 bol podnet na podanie mimoriadneho dovolania odložený. Podaním z 11. júna 2008 sťažovateľ opakovaným podnetom trval na podaní mimoriadneho dovolania. Prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 355/08-7 z 24. júla 2008 bol opakovaný podnet odložený.

Podľa názoru sťažovateľa bolo povinnosťou generálnej prokuratúry podať proti uzneseniu krajského súdu mimoriadne dovolanie, a to vzhľadom na porušenie čl. 142 ústavy. Sťažovateľ preto žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy s tým, aby sa rozhodnutie generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 355/08 z 24. júla 2008 a s ním súvisiace rozhodnutia krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 12/08 z 28. marca 2008, uznesenie krajského súdu č. k. 17 CoE 57/2007-49 z 29. júna 2007 a uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 659/06-37 z 2. mája 2007 zrušili a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Požaduje aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 939 Sk.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 17 CoE 57/2007-49 z 29. júna 2007 vyplýva, že ním bolo odmietnuté odvolanie viacerých povinných (vrátane sťažovateľa) proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Er 659/06-37 z 2. mája 2007. Z doložky právoplatnosti vyplýva, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. augusta 2007.

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 355/08-7 z 24. júla 2008 vyplýva, že opakovaný podnet vyjadrujúci nespokojnosť s vybavením pôvodného podnetu krajskou prokuratúrou sa odkladá. Krajská prokuratúra postupovala patričným spôsobom a korektne, pričom sa dostatočne venovala preskúmaniu zákonnosti uznesení okresného súdu a krajského súdu. Keďže v predmetnej veci išlo o nevyhovenie námietkam sťažovateľa ako povinného, proti takémuto uzneseniu nebolo odvolanie prípustné. Preto je námietka týkajúca sa skutočnosti, že uznesenie vydal súdny úradník, právne irelevantná.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ nie je spokojný so skutočnosťou, že generálna prokuratúra nebola ochotná podať proti uzneseniu krajského súdu mimoriadne dovolanie, hoci podľa presvedčenia sťažovateľa tak mala urobiť, keďže postupom a uznesením krajského súdu došlo k porušeniu čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy.

Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné, že mimoriadne dovolanie možno podať do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu (§ 243g Občianskeho súdneho poriadku). Uznesenie krajského súdu, proti ktorému malo byť mimoriadne dovolanie podané, nadobudlo právoplatnosť ešte 14. augusta 2007, teda viac ako pred rokom. Znamená to, že už nie je možné podať proti uzneseniu krajského súdu mimoriadne dovolanie. Nie je teda ani možné dosiahnuť stav, ktorý podanou sťažnosťou sťažovateľ chcel dosiahnuť.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že proti uzneseniu krajského súdu č. k. 17 CoE 57/2007-49 z 29. júna 2007 mohol sťažovateľ podať dovolanie opierajúce sa o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, teda preto, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008